

สถิติรวม...๒๕๕๑

กราบบูชาอาจารย์คุณ
หลวงปู่พุทธะอิสระ

หนังสือสำคัญปีที่ ๕๐

“สติธรรม...๒๕๕๑”

เรียบเรียงจากเทศนาธรรมขององค์หลวงปู่พุทธะอิสระ
เนื่องในเทศกาลวันคล้ายวันเกิดของท่านและวันปีใหม่
๑ มกราคม ๒๕๕๑ (พิมพ์ถวาย ๑๐,๐๐๐ เล่ม)

จัดพิมพ์ถวายเป็นพุทธบูชา : กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

โดย : ชมรมกัลยาณธรรม

๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง

จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓ และ ๐-๒๖๓๕-๓๙๙๘

จัดรูปเล่ม : บริษัท วิธิต่า จำกัด โทร ๐-๒๔๑๗-๐๔๑๗

ปก : นงนุช บุญศรีสุวรรณ

จัดพิมพ์โดย : บริษัท ชุมทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด

๕๙/๘๔ หมู่ ๑๙ ถนนบรมราชชนนี

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา

กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

www.kanlayanatam.com

www.omoi.org

คำนำ

กลุ่มลูกหลานที่มั่นคง ศรัทธาและ
เจริญรอยตามปฏิปทาขององค์หลวงปู่พุทธะ
อิสระ ได้ตระหนักถึงคุณค่าของโอวาธรรม
ในองค์หลวงปู่ฯ ที่ได้เมตตาตามอบให้ลูกหลาน
ในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ ซึ่งมีหลายอย่าง
ที่เป็นข้อเตือนจิต สะกิดใจลูกหลานมิให้
ประมาทพลาดพลั้งในชีวิต จึงได้ร่วมมือกัน
เรียบเรียง และจัดพิมพ์พระธรรมอันศักดิ์สิทธิ์
ขององค์หลวงปู่ฯ เพื่อน้อมถวายให้ท่านได้แจก
เป็นธรรมทานแก่ผู้สนใจและแผ่ธรรมเพื่อ
เกิดประโยชน์แก่สังคมและพระศาสนาสืบไป.

คณะผู้จัดทำ

วันปีใหม่วัดอ้นน้อย ๑ มกราคม ๕๑

ปีนี้ปีหนู ปีนี้จะไม่ค่อยออกจากวัด พยายามจะอยู่ในวัดให้มากขึ้นเพื่อจะได้ สอนพระ แล้ววันที่ ๔-๕ เขาก็มีบรมพระ ที่จะลงไปใต้ ๗ วัน เป็นหลักสูตรเฉพาะที่จะต้องไปอยู่ที่อันตราย พระที่จะไปก็ประมาณ ๘ วัด วัดละ ๕ รูป

วันที่ ๑๓ เป็นวันอาทิตย์กลางเดือน วันนั้นมาส่งพระก็แล้วกัน วันที่ ๑๓ มาเลี้ยง ส่งท่านหน่อย ถวายแล้วก็เดี๋ยวให้รถตำรวจ เขาไปรับไปส่ง หลวงปู่ก็ว่าจะตามไปส่ง เอา สตางค์ เอาส.ค.ส.ไปแจกพวกทหาร ตำรวจ ใครที่ยังไม่ได้รวบรวมมา ก็รวบรวมมาส่ง วันที่ ๑๔-๑๕ จะเดินทาง วันที่ ๑๓ ก็ถือ โอกาส มาส่งพระให้กำลังใจท่านหน่อยแล้ว กัน ไม่มีอะไรพิเศษ ทำกับข้าวฉันธรรมดา ก็คงต้องเตรียมข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นที่ ต้องไปใช้ที่โน่น แต่ไม่ต้องถึงขั้นซื้อปืนมา ถวาย ซื่อระเบิด เลื่อยเกราะ อะไรอย่างนั้น ไม่ต้องนะ

ตั้งแต่ปีนี้เป็นต้นไป อาทิตย์ต้นเดือน
ก็จะสอนวิปัสสนา อาทิตย์กลางเดือนจะสอน
สมถะ ในวิชาปราณโอสถ กับปราณสุริยะ
พวกที่บวชรุ่นนี้ ก็จะสอนกลางเดือนสอน
สมถะ ต้นเดือนสอนปัญญาวิปัสสนา เดี่ยว
มันจะสูญ ที่จริงวิชาเหล่านี้ได้จารึกไว้ใน
คัมภีร์นรลักษณ์ เพื่อหวังให้พระธรรมเถระ
ผู้สืบทอดตำแหน่งผู้นำทางวิญญูณที่มีได้
ศึกษาต่อ แต่ไม่มีพระรูปใดที่ได้พัฒนาจิต
ถึงขั้นพระธรรมเถระ ก็เลยไม่มีใครที่สามารถ
จะเปิดคัมภีร์เล่มนี้เอามาอ่านได้ ถ้าทิ้งเอา
ไว้นาน ถ้าหลงบ่ไม่อยู่ก็จะสูญ ก็จะเอามา
สอนในบางวิชาบางเรื่องโดยเฉพาะเรื่อง

สมุณไพร ตอนนีให้พระ ๔-๕ องค์ กำลัง
ค่อยๆ เรียน ค่อยๆ ศึกษา

ยาบางอย่างตากแรงมากไป แดดร้อน
ไปก็เผาตัวตายหายหมด ระเหย ระเหิด
หมด ยาบางชนิดไม่จำเป็นต้องตากแค่ผึ้งลม
หมาดๆ ตัวอย่างเช่น ใบชาเป็นต้น ตากแค่
หมาดๆ จึงจะมาคั่วจึงจะเกิดกลิ่นหอม และ
รสกลมกล่อม แต่ถ้าไปตากจนแห้ง เอามาคั่ว
ก็กรอบที่นี้ก็จะขม ซึ่งก็ไม่มีรสที่กลมกล่อม
ไม่รู้จักวิธีไม่รู้กรรมวิธี เป็นหมอไม่รู้จักคิด
ชีวิตคนตายหมดถ้ารักษา เป็นอะไรที่ไม่ใช่
ง่าย เป็นศาสตร์ที่ต้องใช้ความละเอียดละไม

อาทิตย์ต้นเดือน มาเรียนปัญญา
อาทิตย์กลางเดือนมาเรียนสมณะ เรียนสมาธิ
เรียนเรื่องพลังปราณ อำนาจจิต ส่วนจะ
ออกไปข้างนอกก็คงเป็นงานประจำ เช่น
แสดงธรรม ในที่ประจำอยู่ เช่น สวนลุมฯ,
โรงพยาบาลทหารเรือ จะได้มีเวลาสอนพระ
ได้มากขึ้น พระแต่ละองค์บ่นว่ารู้สึกอายน
ชาวบ้าน เพราะชาวบ้านรู้มากกว่าเขา หลวง
ปู่สอนให้ชาวบ้านมากกว่าสอนพระ อีกอย่าง
ก็อยากให้พระได้แบ่งเบาภาระธุระบ้าง เมื่อ
เรียนวิชาเยอะๆ เข้าจะได้มีความรู้ จะได้
รู้จักทำอะไรได้เข้าใจง่ายขึ้น

ต้องขอบคุณลูกหลานทุกคน ที่ร่วม
กิจกรรมการงานที่ช่วยกันทำมาตลอดทั้งปี
ซึ่งก็มีทั้งอุปสรรคปัญหา แต่ทุกอย่างลุล่วง
ได้ด้วยการทำงานหาวิธีทำอันเลิศ เหมือน
อย่างที่หลวงปู่พูดไว้ ในวันที่เขาเลี้ยงอาหาร
กันเมื่อ ๒ วันนี่ว่า **“ชีวิตหลวงปู่จะไม่เป็น
อยู่ด้วยความไม่ภาคภูมิใจ ทุกลมหายใจต้อง
อยู่อย่างภาคภูมิใจ”** คำว่าอยู่ทุกลมหายใจให้
ภาคภูมิใจ มีทุกลมหายใจได้อย่างภาคภูมิใจ ก็
คือ หายใจเข้า หายใจออกต้องไม่ทิ้งเปล่า
ต้องเป็นประโยชน์ทั้งตนและคนรอบข้าง

ที่จริงว่าจะไปป่าพอไปเจอข่าวที่สมภาร

เขาปลูกไผ่มันสุก เลยไม่อยากไป ก็เลยอยู่
เกี่ยวข้าว เรียกทหารมาช่วยเกี่ยว ได้ข้าวมา
๒ เกวียน สมภารทำนามาหลายปีไม่ได้ฟาง
มาใช้ประโยชน์ ถึงเวลาจะใช้ต้องไปซื้อฟาง
ป็นหนึ่ง ๖๐ บาท สองป็น ๑๒๐ บาท เขา
มาปิดโคนต้นไม้ ปิดผัก หลวงปู่ก็เลยบอก
ว่าปีนี้ให้เขาเก็บฟางไว้ ไม่ให้เผาทิ้ง

มานึกว่าล่ำฟางถ้าตัวกูเอง อดีก็
กินแค่อิม หรือไม่ได้กินชะด้วยซ้ำ เดิน
รดน้ำต้นไม้ ปลูกกล้วย ตัดหัวปลี ปลูกรวมๆ
แล้วว่า ไปป่าเที่ยวนี้แทบไม่ได้พัก ต้องไป
ทำกับข้าวให้ทหารกิน เพราะมันไปทำนา

เกี่ยวเก็บข้าว เราก็เลยต้องทำตัวเป็นพ่อครัว
ทำอาหารให้กินตอนกลางวันทำไปก็ยังมีไป
ว่าเป็นเวรกรรมอะไรของกู คนเป็นผู้นำเป็น
ไม่ใช่ง่าย เป็นยาก ถ้าไม่มีใจเสียสละ ไม่มี
ความอาทร ไม่แบ่งปันก็ไม่สำเร็จประโยชน์
คนตามก็ผอมหัวโตตาย ถ้ารู้จักเสียสละ
แบ่งปันเอื้ออาทร คนตามก็จะอ้วนท้วน
สมบูรณ์ คนอยู่ใกล้ก็จะได้ความรู้ ได้สติ
ปัญญา ได้น้ำหนัก ได้ความสุข สมบูรณ์

จะเป็นผู้นำอย่างนี้ต้องฝึกอย่างมาก
ต้องศึกษาเยอะๆ ทุกลมหายใจต้องคิดอยู่
เพื่อคนอื่นไม่ใช่เป็นอยู่เพื่อตัวเอง พอเป็น

อย่างนี้จะมีความรู้สึกเหมือนว่าเราต้องทำทุกอย่างด้วยตัวเอง คนอื่นทำไม่สู้เท่าเราทำเอง แต่ถ้าไม่รู้จักรางให้ว่างชะบั้ง ชีวิตก็จะทุกข์จะลำบาก จะแบกไปหมดทุกเรื่อง สุดท้ายก็ไม่เข้าใจโลก ไม่เข้าใจชีวิต แล้วเราก็จะโดนปัญหาโถมทับ แล้วก็ขยับขยายไม่ได้ สุดท้ายเราก็คือตัวสร้างปัญหา ให้แก่โลกและสังคม

เล่าให้ลูกหลานฟังอย่างนี้เพื่อเข้าใจในวิธีการทำงานว่า เวลาหลวงปู่จะทำงานจะทำด้วยวิธีอันเลิศ แล้วไม่ต้องถามว่าผลมันจะออกมาอย่างไรเพราะรู้สึกด้วยตัวเอง

ว่าเมื่อเราทำด้วยวิธีอันเลิศ ผลที่ประเสริฐก็จะเกิดตามมาเอง

ในช่วงปีต่อไปนี้เป็นช่วงปีที่เราต้องเผชิญเจออะเจอบกับวิกฤตอีกหลากหลายทุกชีวิตในแผ่นดินนี้ต้องเจออีกหลากหลายวิกฤต และเป็นความหลากหลายวิกฤตที่เราสามารถเอาชนะมันได้ ถ้าเรามีปัญญาเป็นตัวนำทาง วิธีคิด วิธีทำ วิธีพูด วิธีชีวิต เต็มไปด้วยวิธีแห่งปัญญาที่ส่องทางไปข้างหน้า และเราจะเข้าใจสรรพปัญหาได้อย่างลึกซึ้งแจ่มแจ้ง แต่ถ้าใช้อารมณ์ ใช้โมหะ โทสะ ใช้อารยะ ใช้โลภะ เป็นตัวนำ อย่างนั้น

เราก็เป็นตัวสร้างปัญหา ตัวสร้างวิกฤต ก็
ต้องหาวิธีที่จะต้องลดมัน ดับมันกำจัดมัน
และทำตัวเองให้เบา ผ่อนคลาย ไปเร่งเบา
สบายบ้าง

อยากจะบอกท่านที่รักทั้งหลายว่า
อย่าเพิ่งวางใจ ว่าวันปีใหม่ เทศกาลแห่ง
ความสุขเกิดขึ้นต้นแล้ว ชีวิตเราจะมีความ
สุขตลอด ว่ากันจริงๆ แล้ว เมื่อวานนี้กับ
วันนี้มันก็ได้ต่างกัน ถ้าชีวิตจิตวิญญาณ
ล้นदान การกระทำ พฤติกรรม เราไม่ปรับ
ไม่เปลี่ยน มันก็ไม่แตกต่างกันเลย แต่จะต่าง
จะปรับจะเปลี่ยนก็ต่อเมื่อเราปรับเราเปลี่ยน

ปีใหม่ต้องดีกว่าปีเก่า วันใหม่ต้องดี
กว่าวันเก่า นาที่ใหม่ก็ต้องเจริญกว่านาที่เก่า
ชั่วโมงใหม่ก็ต้องรุ่งเรืองกว่าชั่วโมงเก่า เรา
ต้องรู้จักที่จะพัฒนา รู้จักที่จะบริหารจัดการ
ชีวิตเราให้ดีกว่าเมื่อวาน ดีกว่าปีที่แล้ว
แล้วเราจะประสบพบกับความสำเร็จ ความ
สุข ความเจริญ แต่ถ้าไม่รู้จักพัฒนาก็ย่ออยู่
กับที่เหยียบอยู่กับที่จมปรักอยู่กับเรื่องเก่าๆ
ชั่วโมงเก่าๆ โดยเฉพาะคนเก่า สมองเก่า
ความคิดเก่า อารมณ์เก่าๆ และก็หม่นวน
อยู่อย่างนั้น ไม่พัฒนาขึ้น อย่างนั้นถือว่า
ชีวิตอย่างไม่ภาควุฒิ

ชั่วชีวิตของหลวงปู่จะบอกกับตัวเอง อยู่เสมอว่า วันคืนมันกัดกลืนกินสรรพสิ่ง กาลเวลากัดกินชีวิตสัตว์ เราก็เลยยอมให้ มันกินไปฟรีๆ เราต้องได้อะไรกลับคืนมา จากการกัดกินของมัน อย่างน้อยได้ต้นไม้ ลักตั้น มันก็โตเป็นร่มเงาของสรรพสัตว์ ดึกว่าไม่เหลืออะไร แล้วก็ทำลายทุกอย่าง อย่างนั้นก็ถือว่ามีชีวิตอย่างขาดทุน ขาด สมดุล และก็ไม่มีคุณธรรมในใจ เพราะเรา เกิดขึ้นมาต้องถือว่าเราก็ใช้ทรัพยากร ใช้ สรรพสิ่ง ใช้สิ่งแวดล้อม ถ้าเราไม่ชดเชยให้ แก่มันบ้างเลย เท่ากับว่าเราไม่กตัญญูต่อ แผ่นดินไม่กตัญญูต่อทรัพยากรไม่กตัญญู

ต่อสิ่งแวดล้อม ไม่กตัญญูต่อคนรอบข้าง และสังคมไกลใกล้ตัว อย่างนี้ใช้ไม่ได้ ต้องหา กรรมวิธีที่เหมาะสม

อยากบอกลูกหลานว่า อย่ามัวหลง ระวัง มัวเมา อยู่กับความสุขแค่แว็บหนึ่ง โดยคิดว่าสุข มันยังสุขไม่จริง สุขจริงๆ ก็ ต้องไม่มีปัญหาในชีวิต ต้องไม่มีปัญหา ต้อง ไม่มีตัณหา หยุดความอยากได้ในระดับหนึ่ง ในชีวิตเรา ก็จะดำรงอยู่ได้อย่างเป็นผู้นั่งไม่ โดนเกาะเกี่ยวหรือครอบงำ จากเครื่องร้อย รัดทั้งปวง ในระดับที่สามารถจะเป็นไท มี อิสระมีเสรีภาพ อย่างนั้นเขาเรียกว่าสุขจริงๆ

สุขอย่างผ่อนคลาย วางเบาสบาย ไม่ใช่สุข
เกิดจากการที่เราออบโกยเยอะๆ แยกไว้
มากๆ สะสมไว้มากๆ ถ้าถามกันจริงๆ แล้ว
มันไม่ใช่สุข มันเป็นทุกข์และเป็นภาระ แต่
ถ้ารู้จักที่จะสร้างแล้ววาง ทำแล้วก็รู้จักวาง
ทำจิตใจให้ผ่อนคลาย ทำตามหน้าที่ๆ เรามี
ตามความรับผิดชอบที่ตนกระทำได้ ตาม
ความสามารถที่ตนมี รู้จักวางให้ใจมันว่างๆ
เสียบ้าง อย่างนี้ก็ถือว่าชีวิตเราจะประสบ
พบความสุขได้ในระดับหนึ่ง

อยากเตือนอีกครั้งว่า ปีต่อไปนี่จน
ถึงสิ้นปีไม่ใช่ปีแห่งความสุข แต่มันเป็นปี

แห่งปัญหา และยิ่งจะเพิ่มพูนทวีปัญหามาก
ขึ้น ก็ต้องระมัดระวัง จะซื้อจะใช้จ่ายอะไร
ต้องรู้จักคิด วิเคราะห์ พิจารณา ลูกหลาน
เหลน โหลน ทั้งหลายก็อย่าปล่อยให้หลง
ระเริงไปกับสิ่งล่อลึงเร้า ลึงจูงใจมากเกินไป
นัก ไม่งั้นเดี๋ยวครอบครัวจะแตกสลาย บ้าน
ช่องจะพินาศ บ้านเมืองก็จะยุ่งเหยิงกันใหญ่
ในสังคม ไม่อยากพูดให้พวกเราวิตก แต่
อยากจะทำบอกว่าก็ระวังหน่อยแล้วกัน มีชีวิต
อยู่ก็ให้ใช้สติ ใช้สมาธิ ปัญญาให้มากๆ

เมื่อวันที่ ๓๐ ก่อนจะสว่างหลวงปู่
นอนฝันว่า นั่งรถไปที่ไหนไม่รู้ คนขับพาไป

ตกเหว เราก็รู้ว่ารถมันจะตกเหว ถ้ามั่นว่า
ขับมาทำไมทางนี้ เขาบอกว่านี่กว่ามีทาง พอ
ไปถึงแล้วก็รถมันตกไปครึ่งคันแล้ว จะดึง
กลับก็เคลื่อนล้อไม่ไหว พอเห็นท่าจะตกเหว
หลวงปู่ก็ปลดเบาะนอน บอกกุนนอนก่อน
แล้วกัน ถ้าถึงกันเหวแล้วมึงบอกกุนด้วย คน
ขับมันหันมามอง ลูกน้องคุณอำนวยเขา
นั่งรถเขาไปไม่รู้ไปไหน มึงอย่าเอาไอ้คนนั้น
มารับกุนนะ ไม่เคยฝัน มาฝันเอาสิ้นปี พาไป
ตกเหว เราก็นอนหละ รถมันก็ไหลไป เหมือน
กับงูเลื้อยไปเลื้อยมา เราก็นอนทำใจนิ่งๆ ถึง
ไหนก็ถึงตรงนั้นหละ เออ มันเลื้อยไปได้ตั้ง
ไกล มันก็ไม่สะเทือนไม่อะไร เราก็นอนของ

เราอื่นๆ ทำใจนิ่ง ๆ

แล้วก็พอถึงที่สุด ตื่นขึ้นมา ไม่ได้
ตื่นจากฝันนะ ในฝันว่าตื่นขึ้นมาจากเหวขึ้น
มาจากเหว ใต้กระไดขึ้นมา ภรรยาประธาน
มูลนิธิกับคนอื่นๆ เขาก็มายืนดู เขาก็ถามว่า
หลวงปู่ไม่เป็นไรหรือครับ ถ้าม่าทำไม ก็เห็น
เลือดเต็มตัวไปหมด แขนขาหัก นอนสลบ
ไปตั้งหลายวันแล้ว อะไร กูเพิ่งขึ้นกระได
มาบอกว่ากูสลบ เราก็บอกมัน เขาก็ยืนยัน
ว่าเป็น แล้วมึงดูสิว่ากูเป็นอะไรตรงไหน เขา
ก็มองๆ เดินวนๆ ไม่เป็นไร แล้วใครมันนอน
อยู่ตรงนั้น เราก็หันไปดูข้างหลัง ไม่มีแล้ว

กูลุกขึ้นมาตั้งนานแล้ว เขาบอกนอนสลบไปตั้งหลายวัน เลือดออกปาก ออกจมูก ออกหู ออกหัว เต็มไปหมด

ตื่นขึ้นมาบอก เดี่ยวกูจะไปแสดงธรรมแล้ว เขาก็ถามว่าเอาธมารับไหมไม่เอากูเดินไป เราก้ไปถามแล้วคนขับรถมิ่งหละคนขับรถหนุยังไม่พินเลย กูก็เดินของกูไปเรื่อย ไปแสดงธรรม

ฝันประหลาด ตกใจตื่นขึ้นมา สว่างแล้ว วันที่ ๓๐ นอนหัวค่ำ ดีๆ แล้วเพื่อนๆ เขามาเยี่ยม มาสวดมนต์ มาภาวนาอะไรกัน

ใกล้สว่างก็ลงไปนอน แต่ไม่ต้องห่วงหรือกลัว หลวงปู่ไม่ตายง่าย กูไม่ตายโหงอยู่แล้ว

แต่อยากบอกลูกหลานว่า มันเป็นกลาง บอกเหตุเพทภัย สถานการณ์บ้านเมือง โลกของวิญญูณ สิ่งแวดล้อม สังคมและธรรมชาติ รวมทั้งครอบครัว มันจะเกิดความ ล่มสลาย มันจะดับแล้วมันก็ฟื้นขึ้นมาใหม่ เรายืนหยัดอยู่ได้ด้วยปัญญาและสติ ด้วยสมาธิ ด้วยกำลัง ก็สามารถจะรอด แต่ถ้าเราไม่มีสติ มีแต่ความกลัว ตกอยู่ในความมัวเมา ประมาท มันก็อาจจะไม่ฟื้น ไม่รอด มันก็ต้องใช้สติ สมาธิ ปัญญา เป็นตัวนำพาชีวิต

ปีนี้สอนกรรมฐานทั้งต้นเดือน กลางเดือนมีเหตุ เอาไว้ปลายปีแล้วจะบอกว่าเพราะเหตุอะไร แต่ก็ขอให้มาเรียนกัน ใครที่ว่างๆ กลางเดือน ต้นเดือนก็มาเรียน ทั้งปัญญาและทั้งสมณะเพื่อจะได้พยุงสถานภาพของจิตวิญญาน จะได้ไม่กระตือรือไม่กระโตกกระตาก ไม่ตกเป็นทาสการครอบงำอะไรมากเกินไปนัก

ขอบคุณลูกหลานทุกคนอีกครั้งหนึ่ง ที่วันนี้อุตสาหมาให้กำลังใจ แม้จะบอกอยู่เสมอว่า ชั่วชีวิตหลวงปู่สิ่งที่เป็นกำลังใจของหลวงปู่ คือสองขาแข็งแรง สองมือทำได้

หนึ่งตัวตั้งมั่น หนึ่งหัวคิดออกก็ตามที่ แต่ก็ต้องถือว่าพวกเราก็เป็นกำลังใจ ช่วยเป็นกำลังใจ ทำให้หลวงปู่รู้สึกคุณค่าของชีวิตที่ผ่านมา ว่าเราได้ทำประโยชน์ จนคนทั้งหลายเขาเห็น จนเป็นที่ยอมรับ ศรัทธาปะสาทะเลื่อมใส แต่ก็ไม่ได้หยุด ไม่ได้คิดว่าแค่นี้เพียงพอ สำหรับการมีชีวิตเพื่อเป็นความภาคภูมิใจของลมหายใจ

หลวงปู่จะพูดกับลูกหลานเสมอว่า ถ้าเป็นอยู่อย่างไม่ภาคภูมิใจ สู้ไม่หายใจจะดีกว่าทุกลมหายใจของหลวงปู่ ต้องรู้สึกภาคภูมิใจภาคภูมิใจที่จะยืนอยู่ด้วยลำแข้ง เมื่อใดที่เรา

รู้สึกแปล้ อ่อนแอ ท้อแท้ พ่ายแพ้ อย่างนั้น
สู้ตายดีกว่า ชีวิตหลวงปู่จะไม่รู้สึก ไม่รู้จัก
คำว่าพ่ายแพ้ แปล้ หรืออ่อนแอ หหมดกำลังใจ
ไม่มี เพราะถ้าเราจะเป็นผู้นำทางวิญญาณ
ของคนทั้งหลาย แล้วยังกลายเป็นคนอ่อนแอ
แปล้ พ่ายแพ้ อย่างนี้ใครจะมาพึ่งเราได้

คิดอย่างนี้ตั้งแต่เริ่มบวชใหม่ๆ แล้ว
เมื่อ ๓๐ กว่าปีที่แล้ว เลยทำให้ตัวเองไม่กล้า
ที่จะเปลี่ย ไม่กล้าจะเพลี่ย ไม่กล้าจะแปล้
ไม่กล้าจะพ่ายแพ้ ไม่กล้าจะท้อถอย ไม่กล้า
ที่จะหมดกำลังใจ แม้ไม่มีใครให้ ก็อาศัย
แผ่นดิน ฟ้า น้ำ ลม ลิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ

รอบกาย ดูดเอาจากน้ำมั่ง เอาจากแผ่นดินมั่ง
เอาจากอากาศมั่งก็ทำให้รู้สึกปฐจติวิญญาณ
ให้กระชุ่มกระชวย กระปรี้กระเป่า กระฉับ
กระเฉงมาได้ในระดับหนึ่ง สามารถจะยืน
และเดินไปได้อย่างองอาจและภาคภูมิใจต่อไป
แต่ส่วนหนึ่งที่ได้มากๆ ก็คือน้ำใจของลูก
หลาน ช่วยกันทำการงาน

แต่ต้องทำความเข้าใจใหม่ก่อนว่า
งานทุกอย่างที่หลวงปู่ให้ทำ ดำริ คิดทำ ริเริ่ม
ที่จะทำและสร้างสรรค์ รั้งสรรค์ให้เกิดการ
กระทำ ไม่ใช่เป็นประโยชน์กับหลวงปู่ แต่
มันเป็นประโยชน์กับคนทำ เป็นประโยชน์

กับส่วนรวม เป็นประโยชน์กับพระศาสนา เป็นประโยชน์กับสังคม เป็นประโยชน์กับสิ่งแวดล้อม หลวงปู่เป็นเพียงแค่ผู้นำทางวิญญาน ที่มาชี้ช่องให้ว่าควรทำอะไร และไม่ควรทำอะไร

แน่นอนว่าการชี้ช่องมันย่อมมีความรู้สึกต้องหากรรมวิธีหลากหลาย หากศัลบายมากมาย เพื่อให้คนทั้งหลายที่มาจากนานาครอบครัว นานาจิต นานาปัญญา ให้เข้าใจ เหมือนๆ กัน คล้ายคลึงกัน ใกล้เคียงกัน ก็ต้องใช้สรรพวิทยา สรรพกรรมวิธี บางที่มันก็ไปกระทบบ้าง ล้วงเกินบ้าง ทำร้ายจิตใจใครบ้าง ก็ต้องขออภัย เพราะไม่มีเจตนา

ชั่วชีวิตหลวงปู่ไม่เคยคิดจะให้ใครมาเกลียด และไม่เคยคิดให้ใครมารักมาชอบแต่มองโลก และสัตว์เสมอๆ กันหมด ด้วยความรู้สึกว่าเขาเป็นมนุษย์ที่ควรจะได้รับอุปถัมภ์เหมือนๆ กัน ใกล้เคียงกัน จะต่างกันตรงที่บุญกรรมของตนๆ เท่านั้นเอง

อยากจะฝากบอกท่านที่รักทั้งหลายว่า อะไรที่หลวงปู่ไปก้าวล่วงเกิน ทำให้พวกท่านไม่สบายอกไม่สบายใจ ลำบากลำบากหัวใจ ระเคืองกายเบื่อง่ายเบื่องบน เบื่องสูงอะไรก็แล้วแต่ ก็ขอขมาอภัย เพราะไม่มีเจตนาที่จะทำ อะไรที่เป็นความงดงาม

ความเจริญไพบูลย์รุ่งเรือง ก็ยกให้เป็นบุญ
กุศลต่อลูกหลานทั้งปวง

บุญทั้งหลายที่หลวงปู่สั่งสมมาตลอด
๑ ปีเต็มๆ ทั้งกาย วาจาและใจ ขอบุญนั้น
จงสำเร็จประโยชน์ต่อลูกหลานทุกคน ผู้มา
แล้วและยังไม่ได้มา ให้มีส่วนแห่งบุญของข้า
ที่ได้บำเพ็ญมาแล้วตลอด ๑ ปี ขออำนาจเดช
และศักดิ์สิทธิ์แห่งสามศักดิ์สิทธิ์ ธรรมศักดิ์สิทธิ์
กายศักดิ์สิทธิ์ และจิตศักดิ์สิทธิ์ จงรวมเป็น
ตะบะ เดชะ พลวบังจ้าย พร้อมมูลด้วยบุญกุศล
ที่ทำมาแล้วตลอด ๑ ปี จงกลายเป็นประทีป
แก้วส่องทาง หว่างวิถี ให้ลูกหลานมีความสุข

ความเจริญ ความสำเร็จ รุ่งเรือง มีชัยชนะ
ปลอดภัย ผ่อนคลาย ร่มเย็น และเป็นสุข
ทุกท่านทุกคน เทอญ สาธุ

สวัสดีปีใหม่ลูก

